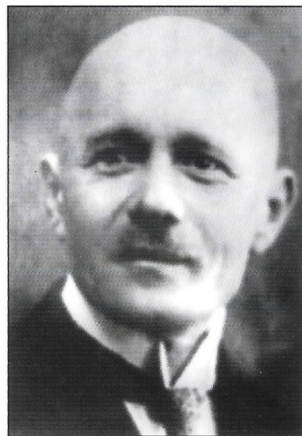

ul. Aleksandra Majkowskiego

Aleksander Majkowski (1876–1938) – urodzony w Kościerzynie, zmarły i pochowany w Kartuzach. Jako uczeń gimnazjum chojnickiego należał do tamtejszej organizacji filomatów pomorskich. Studiując medycynę w Berlinie, Gryfii i Monachium, wyróżniał się działalnością społeczno-narodową i twórczością literacką – autor epopei *Jak w Koscerźnie koscelnego obrële*.

W 1905 r. został lekarzem w Gdańsku i redaktorem „Gazety Gdańskiej”, tworząc doń dodatek kaszubski pt. „Družba”. W 1906 r. osiadł w Kościerzynie, gdzie przyczynił się do ożywienia polskiego ruchu narodowego i poznał dokonania Teodory i Izydora Gulgowskich, a z czasem, współpracując z członkami założonego w 1908 r. w Pelplinie przez Jana Karnowskiego „Koła Kaszubologów”, zaczął wydawać „Gryfa” – „Pismo dla spraw kaszubskich”.

W kręgu „Gryfa”, którego redakcję przeniesiono do Gdańska, narodził się ruch młodokaszubski. Jego punktem kulminacyjnym był zjazd założycielski Towarzystwa Młodokaszubów w Gdańsku w 1912 r. i otwarcie w 1913 r. Muzeum Kaszubsko-Pomorskiego w Sopocie.

W latach 1918–1920 walczył o przyłączenie Gdańska i Pomorza do odradzającej się Polski. W II Rzeczypospolitej, po pierwszym okresie aktywności politycznej osiadł w Kartuzach i skupił się na pracy zawodowej i pisarskiej. Był jednym z największych autorytetów dla władz i młodzieży kaszubskiej. Dokończył wówczas swoje rozpoczęte w czasach studenckich 2 dzieła życia. Są to powieść *Žëce i przigodë Remusa* – arcydzieło literatury kaszubskiej i europejskiej – I wyd. Toruń 1938, przetłumaczone po II wojnie światowej na języki – polski, niemiecki, francuski i angielski oraz *Historia Kaszubów* – Gdynia 1939. Rok 2008 został ogłoszony Rokiem Aleksandra Majkowskiego.